

EEN AVONTUUR IN PARIJS.

(Novelle).

Wat ik verhalen wil, geschiedde gedurende de eerste maand van mijn verblijf in Parijs. Een mij zeer dierbare vriend, die in de geneeskunde gestudeerd had, was van plan, om onder zijn vaderlijk dak in Engeland terug te keeren. Op den avond vóór zijn vertrek zat ik met hem in het huis van zijn oom, aan een klein afscheidsmaal, en de scheiding van hem viel mij zoo zwaar, dat het middernachts-uur voorbij ging, eer ik besluiten kon, hem het vaarwel toe te roepen.

Nog had ik de breede Place de Vendome niet geheel achter mij, toen het reeds één uur sloeg. Onder andere omstandigheden zou ik naar mijn woning in de Rue Richelieu teruggekeerd zijn; maar sedert ik dezelfde had opgezegd, was de bovendien alles behalve vriendelijke portier zoo barsch tegen mij, dat ik met zekerheid kon aannemen, dat hij mij na één uur niet meer zou binnenlaten.

Tot vermeerdering mijner verlegenheid begon het tamelijk sterk te regenen. Ik liep vervolgens over de Place en kwam juist onder de zuilengaanaderij van de straat de Castiglione, om een hevigen plasregen te ontgaan. Hier ging ik in donker op en neder, toen ik tegen iets stiet, dat aan den voet van een zuil lag.

— Zijt gij het Janin? vroeg eene stem, welke van iemand scheen te komen, die zoo even uit de slaap ontwaakte.

— Neen, antwoordde ik, het is Janin niet. Wie zijt gij en waarom ligt gij hier?

— Een arme blinde, was het antwoord, wacht hier op zijn kameraad, die naar den schouwburg is gegaan.

Ik merkte op, dat ik beter over Janin zou denken, indien hij wat meer acht sloeg op zijn vriend. De arme blinde stemde dit echter niet toe, maar begon tot mijn verrassing Janin in bescherming te nemen.

— Ziet gij, mijnheer, zei hij, ben ik blind, zoo heeft Janin goede oogen, en waarom zou hij ze niet gebruiken? Kreeg hij nu niets te zien, dan kon hij even goed als ik blind zijn. Men moet niet zelfzuchtig zijn, al is men ook ongelukkig.

Terwijl hij alzoo sprak en ik in mij zelven zijne zelfverloochening bewonderde, kwam Janin aangelopen.

— Wat, mijn oude philozoof heeft gezelschap? zeide hij.

— Ja, zeide ik. En indien gij mij een nachtverblijf kondet aanwijzen, zou ik u dankbaar zijn.

— Gij zijt een Engelschman, zeide Janin; in de Odeon-sstraat is een Engelsch huis, dat steeds tot twee uur open blijft.

Ik achtte mij gelukkig, het huis in den regen te bereiken, maar bevond echter weldra, dat ik niet veel reden had, mij zelven geluk te wenschen, daar alles reeds bezet was en het eenig nachtverblijf, in een klein kermisbed bestond, dat zich met nog een ander in een reeds door een vroeger aangekomen reiziger in beslag genomen kamer bevond.

'k Maakte van den nood een deugd en nam het bed aan. Ik haastte mij in het bed te komen, maar nam mij voor, mij niet aan den slaap over te geven, voor

dat ik wist welke soort van mensch ik tot mijn slaapkameraad zou krijgen. Daarom nam ik een boek uit mijn zak en begon te lezen. Na verloop van een half uur hoorde ik gerucht, waarop ik mij nederlegde, de oogen sloot en mij hield alsof ik sliep.

De gedaante, welke nu in de kamer trad, maakte op mij een zeer onaangenamen indruk. Het was een man van ongeveer vijf en dertig jaren. Er lag in zijne flauwe gelaatstrekken iets gemeens. Bij zijn binnenkomen groette hij ; daar ik echter dien groet niet beantwoordde, vermoedde hij waarschijnlijk, dat ik sliep en sprak verder ook niet meer. In minder dan vijf minuten lag hij te bed en had het licht uitgedaan en weinige minuten later begon hij hoorbare teekenen van een diepen slaap van zich te geven. Na een zeer korten tijd had ik alles in eenen rustigen slaap vergeten.

Ik mocht ongeveer een paar uur geslapen hebben, en de dag begon even aan te breken, toen ik door een licht gedruisch ontwaakte. Gelukkig rees ik niet op en maakte geen beweging, maar opende, van mijn toestand weldra volkomen bewust, mijne oogen maar ten halve en zag nu, dat mijn slaapkameraad op het punt stond zijn bed te verlaten. Zijn bewegingen waren zoo langzaam, voorzichtig en zonder eenig gedruisch te veroorzaken, dat zij een kwaad vermoeden bij mij deden ontstaan. Met de sluwheid van een kat stond hij op en trad, zijne oogen vast op mij gericht, aan den voet van mijn bed. Hij wilde zich bepaald verzekeren, dat ik sliep, en ik wachtte mij wel niet te verraden dat ik wakker was. Nadat hij alzoo eenige oogenblikken als een standbeeld voor mij gestaan had, draaide hij zich zachtekens om, stak zijne hand in een

zak van mijn broek en keerde den inhoud daarvan naar zijn bed toe. Daar lag hij eenige minuten bewegingloos en beschouwde mij opmerkzaam. Eindelijk stond hij op, trok een zak van kanafas van onder zijn kussen voor den dag, verborg daarin zijn buit, legde dien weder op zijne plaats en legde zich toen neder als wilde hij gaan slapen.

Op het gezicht van dezen onbeschaamden diefstal kookte het bloed mij in de aderen, en ik gevoelde mij half geneigd om op te staan en mij weder in het bezit van mijn eigendom te stellen. Maar de zaak had geen haast, en daar ik dacht, dat mij misschien nog iets verstandigers inviel, bleef ik nog stil liggen en zocht een plan te verzinnen, om mij recht te verschaffen. De inhoud van den zak, door den booswicht geplunderd, bestond ter waarde van drie pond sterling, in louter vijf frankstukken, die ik van mijnen vriend den vorigen avond ter vereffening van een tusschen ons openstaande rekening had ontvangen.

Terwijl ik mij te vergeefs het hoofd brak, hoe ik op een geschikte wijze weder in het bezit van mijn eigendom kon geraken, moest ik mij verwonderen over de rustige, welgevallige uitdrukking, welke op het gelaat van den booswicht lag, als ware hij met het bewustzijn eener goede daad ingesluimerd. Ik bedroog mij echter zeer als ik meende dat hij sliep, of zich in eene volkomene gemoedsrust verheugde. Veeleer kreeg ik, juist toen ik alle hoop op het uitvinden van een middel om mijn geld zonder strijd weder te krijgen, wilde opgeven, door eene beweging van zijne zijde zulk een middel voor den geest. Ik zag hem zijne oogen openen en mij scherp aankijken ; daarna richtte hij zich

op, trok den zak weder onder zijn kussen weg en verliet daarmede zijn bed.

Op de vensterbank stond een verdorde geranium in een verglaasden aarden pot. Tot mijn verbazing trok de dief daarmede tegelijk den vasten grond, in welken zij wortelde, er uit, legde voorts den buidel op den grond van den pot, zette de plant er weder in en sloop in zijn bed terug.

Toen vormde ik een plan, dat gelukken kon. Mijn langvingerige vriend dacht er natuurlijk niet aan om op te staan, totdat ik vertrokken was, en daar hij zijn buit verborgen had op eene plaats, waar hij meende, dat die niet zou ontdekt worden, was hij er ongetwijfeld op voorbereid, elke beschuldiging, die tegen hem zou worden ingebracht, met groote kalmte voor nietig te verklaren. Daarom stond ik om ongeveer zeven uur op, en kleepte en waschte mij op mijn uiterste gemak, waarbij ik wel merkte, dat de knaap, hoe hij zich hield alsof hij sliep, mij gadesloeg en wachtte op het oogenblik, waarop ik mijn verlies zou ontdekken. Natuurlijk echter ontdekte ik het niet; toen ik echter mijn laarzen had aangetrokken, en gereed was om te vertrekken, bemerkte ik plotseling, dat de lucht in de kamer onverdragelijk duf en dompzig was, begon te puffen en te blazen, en mij in afgebrokene uitroepingen over gebrek aan lucht te beklagen. In het volgend oogenblik liep ik naar het venster, rukte het met ééne hand wijd open, en, terwijl ik naar buiten leunde, als om de frissche morgenlucht in te ademen, was ik zoo onhandig, den bloempot op de omstreeks zeventig voet beneden het venster liggende plaats af te gooien.

In een oogenblik stond de schijnbare slaper in zijn

hemd midden in de kamer en vroeg toornig, wat ik daar gedaan had.

— Niets, zeide ik, dan dat ik een bloempot heb gebroken. Ik zal de waardin wel schadeloos stellen. Goede morgen!

In huis scheen nog niemand op te zijn behalve de knecht. In een halve minuut was ik op de kleine achterplaats, waar het overschot van den pot en de verdorde plant lagen. Overtuigd, dat het loerend gezicht van den dief boven uit het venster zou kijken, nam ik den zak uit de verbrokkelde aarde en hield hem dien voor de oogen. Goed zoo, hij was er en moest in machteloze woede toezien, hoe zijn buit hem weder ontnomen werd.

— Waarom schreeuwt gij niet: « Houdt den dief! » riep ik hem toe. Dacht gij den Engelschman in den slaap te vangen? Tot wederziens, schoft!

Ik wachtte geen antwoord af, maar liep haastig op de straat, sprong in de eerste koets, die mij onder de oogen kwam, en een half uur later bevond ik mij voor mijn woning. Daar ontmoette ik mijn vriend Ollendorf.

— Zoo! zeide hij, gij zijt den geheelen nacht uit geweest?

Ik deelde hem mede, hoe ik den nacht had doorgebracht.

— Prachtig! riep hij uit, en hebt gij den bundel van den dief reeds onderzocht?

— Neen, maar natuurlijk bevat hij niets dan het mijne.

— Geloof dat zoo zeker niet! Kom binnen, wij willen hem te zamen eens onderzoeken.

Hij volgde mij in mijn kamer, en ik haalde den bun-

del voor den dag, niet twijfelende, of de vruchtbare verbeeldingskracht van mijn vriend, zou zich, gelijk dat wel meermalen geschiedde, ook nu hebben bedrogen. Tot mijn verbazing bevonden zich echter in die buidel, behalve het mij toebehoorende geld, nog een gouden Napoleon, een vijf frankstuk en een paar buitengewoon groote, ronde oorringen, waarvan het goud sterk met een ander metaal vermengd was, zooals men ze dikwijls in de ooren van de landlieden op de kaaien, markten en in de winkels van Parijs ziet.

— Ziet gij wel, zeide mijn vriend, dat de schoft meer bezat dan gij hem toevertrouwdet. Hadt gij alarm gemaakt en klacht wegens diefstal tegen hem begonnen, dan had hij de klacht tegen u kunnen keeren, zou u zijne ledige zakken getoond en evenveel schijn hebben om de schuld op u te werpen, als gij op hem. Gij moogt hem overigens vergiffenis schenken, daar hij u voor de moeite, om zijn plan te verijdelen, betaald heeft — hij heeft u werkelijk zeer beleefd behandeld.

— Tegen zijnen wil ; maar, om ernstig te spreken, wat zal ik doen ? Zou het niet beter zijn, om wat mij niet toebehoort, aan de politie over te geven ?

— Doet gij dat, dan moet gij den buidel met al wat er in is, aan de politie overleveren, en om te kunnen zeggen, hoeveel en wanneer gij er iets van terug krijgt, moet gij meer weten dan ik.

Eindelijk besloot ik, de politie met de zaak niet te bemoeielijken ; daar ik echter natuurlijk van het geld even zoo min als van de oorringen gebruik kon maken, wikkelde ik alles in een papier en legde het in mijn zakdoek totdat tijd en omstandigheden mij een

geschikte wijze om er over te beslissen, aan de hand zouden geven.

Het was ongeveer een jaar na het boven medege- deelde, toen ik door een vriend uit Engeland verzocht werd, hem bij een bezoek van eene Parijsche gevangenis te vergezellen, waartoe hij niet zonder moeite verlof had verkregen. Terwijl wij door de werkplaat- sen gingen, waar de gevangenen gemeenschappelijk, maar zwijgend arbeidden, bestudeerde ik de fatale ge- laatstrekken om ons heen, zonder te vermoeden dat ik hier een bekende zou vinden.

Dicht bij mij stond een man over zijnen arbeid ge- bogen, welke bestond, in het snijden van klompen uit stukken van wilgenhout. Ik bewonderde de vlugheid, waarmede hij dit deed, toen hij plotseling het hoofd ophief en mij het gelaat van den dief uit de Odeon- straat toonde. Niet alleen herkende ik hem terstond, maar ik bemerkte ook, dat het herkennen over en we- der was ; want oogenblikkelijk zocht hij mijn blik te ontwijken.

Zonder tegen de bestaande bepalingen te handelen, kon ik nu niet met hem spreken ; toen ik echter mijn verlangen daartoe aan den opzichter mededeelde, be- loofde hij mij, mij eene gelegenheid tot samenspre- king te zullen verschaffen, als wij alles zouden gezien hebben. Dien ten gevolge werd ik, eer wij de gevan- genis verlieten, in de cel van den dief gebracht, waar- heen hij intusschen geleid was. De ongelukkige, die in de waan verkeerde, dat ik een nieuwe aanklacht tegen hem wilde inleveren, was doodsbleek toen ik binnentrad.

— Verschrik niet, zeide ik, ik heb geen klacht tegen u in te brengen, maar gewenscht u te spreken, om u uw eigendom terug te geven, dat u misschien van nut kan zijn.

Daarmede opende ik mijn zakdoek en nam het pakje met den Napoleon, het vijf frank-stuk en de oorringen er uit. Ik geloof, ging ik voort, dat deze dingen u toebehooren ; is het niet zoo ?

Hij boog zich, sprak echter niet.

— Neem deze dingen, zeide ik, en bewaar ze beter dan ten tijde toen gij ze voor het laatst bezat !

Hij keek naar den opzichter, als wilde hij te kennen geven, dat diens tegenwoordigheid hem hinderde meer te zeggen, en antwoordde slechts :

— Mijnheer, gij zijt een man van eer.

Ik had gewenscht dat compliment te kunnen beantwoorden.

Volgende week verschijnt :

DE DOCHTER VAN DEN VEERMAN

ROMAN

door A. HANS.

Vraag het aan uw dagbladverkooper.

De thuiskomst in het verwoeste Vlaanderen.

— 801 —